ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **J. K.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2017, čj. MSK 163665/2016, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2017, čj. 4 A 78/2017-15,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I.

[1] Stěžovatel se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tím žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Český Těšín ze dne 22. 11. 2016, čj. MUCT/41624/2016, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) a z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za naplnění skutkové podstaty předmětných přestupků byla žalobci uložena pokuta ve výši 26 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 12 měsíců a dále povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

[2] Městský soud, dříve než se zabýval věcí samou, posoudil svou místní příslušnost. Dospěl k závěru, že v projednávané věci je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni. Městský soud zjistil, že rozhodnutí v prvním stupni vydal Městský úřad Český Těšín s působností pro město Český Těšín, které leží v obvodu Krajského soudu v Ostravě. Shledal, že k projednání a rozhodnutí je místně příslušný právě Krajský soud v Ostravě, jemuž věc postoupil k dalšímu řízení (§ 7 odst. 5 s. ř. s.).

II.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se usnesení městského soudu bránil kasační stížností; navrhl usnesení zrušit a vrátit věc uvedenému soudu k dalšímu řízení. Měl za to, že městský soud nesprávně uvážil, který soud je místně příslušný k projednání jeho žaloby. Tvrdil, že žalobu má projednat a rozhodnout o ní městský soud, neboť právě ten je místně příslušným soudem.

[4] Dále stěžovatel poukazoval na skutečnost, že nemůže být nucen k podání kasační stížnosti sepsané osobou s právnickým vzděláním. Vyjádřil také nesouhlas s napadeným rozhodnutím, kterým mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Závěrem vyjádřil znepokojení nad stavem demokratické společnosti v České republice.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III.

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podaná včas a směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné.

[7] V souladu se závěry vyslovenými rozšířeným senátem v usnesení ze dne 9. 6. 2015, čj. 1 As 196/2014-19, kasační soud nepožadoval po stěžovateli zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost, ani doložení povinného zastoupení v řízení před ním. Místní příslušnost spadá pod vymezení podmínek řízení, proto i rozhodnutí, jímž byla žaloba postoupena z důvodu místní nepříslušnosti, slouží k zajištění naplnění podmínek řízení. Podle uvedeného usnesení rozšířeného senátu taková rozhodnutí nejsou spojena s poplatkovou povinností, ani s povinným zastoupením. Stěžovateli tak je sice třeba dát za pravdu, že poučení dané mu městským soudem v napadeném usnesení (o povinném zastoupení v řízení o kasační stížnosti) nebylo správné, nicméně uvedená vada neměla žádný vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí. Stěžovatel i přes nesprávné poučení kasační stížnost řádně a včas podal a Nejvyšší správní soud o ní tímto rozsudkem rozhodl.

[8] Poté soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu důvodů kasační stížnosti a ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stěžejní kasační námitkou týkající se určení soudu místně příslušného k projednání a rozhodnutí stěžovatelovy žaloby. K tomu uvádí, že v nyní projednávané věci se uplatní obecné pravidlo obsažené v § 7 odst. 2 s. ř. s., které stanoví, že místně příslušný soud je ten soud, v jehož obvodu má sídlo správní orgán, jenž ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni. Tím byl v daném případě Městský úřad Český Těšín s působností pro město Český Těšín. Jelikož se uvedené město nachází v obvodu Krajského soudu v Ostravě, postupoval městský soud v souladu se zákonem, postoupil-li věc k projednání a rozhodnutí právě tomuto soudu. I pro stěžovatele je ostatně snazší, aby jeho věc byla projednávána Krajským soudem v Ostravě, neboť je blíže jeho bydlišti než městský soud (přibližně 60 km oproti přibližně 400 km).
[11] K námitce stěžovatele, podle níž nesouhlasí s uloženým zákazem činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, Nejvyšší správní soud uvádí, že předmětem přezkumu v nyní projednávané věci je výhradně otázka místní příslušnosti soudu k projednání žaloby. Nejvyšší správní soud se proto nemůže jakkoli vyjadřovat k právním otázkám souvisejícím s meritorním přezkumem napadeného rozhodnutí. K takovému posouzení je příslušný prvořadě Krajský soud v Ostravě v řízení o žalobě.

[12] S ohledem na výše předestřené je zřejmé, že se městský soud nedopustil nezákonnosti, dovodil-li místní příslušnost Krajského soudu v Ostravě k projednání a rozhodnutí věci týkající se rozhodnutí o stěžovatelových přestupcích.

[13] Již jen pro doplnění kasační soud uvádí, že správní soudy ve správním soudnictví ve smyslu § 4 s. ř. s. a Nejvyšší správní soud též v návaznosti na § 12 téhož zákona, nemají pravomoc zabývat se obecně vyjádřeným znepokojením stěžovatele nad stavem demokratické společnosti v České republice, jak také v kasační stížnosti namítal.

IV.

[14] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. října 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu